

DYREKTYWA RADY NR 89/106/EWG

z dnia 21 grudnia 1988

w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wyrobów budowlanych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności art. 100 a tego Traktatu,

mając na uwadze propozycję Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³

a także biorąc pod uwagę co następuje:

Państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za zapewnienie tego, aby obiekty budowlane i inżynierskie na ich terytorium były projektowane i wykonywane w sposób, który nie zagraża bezpieczeństwu ludzi, zwierząt domowych i mienia, uwzględniając przy tym, w interesie dobra ogólnego, inne wymagania podstawowe;

W państwach członkowskich istnieją przepisy zawierające wymagania dotyczące nie tylko bezpieczeństwa budowli, lecz również zdrowia, trwałości, oszczędności energii, ochrony środowiska, aspektów ekonomicznych i innych aspektów istotnych ze względu na interes publiczny;

Wymagania te, będąc często przedmiotem krajowych przepisów prawnych i administracyjnych, mają bezpośredni wpływ na rodzaj stosowanych wyrobów budowlanych i znajdują odbicie w normach krajowych na wyroby, aprobaty technicznych i innych ustaleniach oraz postanowieniach technicznych, które przez brak porównywalności utrudniają wymianę handlową w obrębie Wspólnoty;

W paragrafie 71 zatwierdzonej przez Radę Europejską w czerwcu 1985 r. Białej Księgi dotyczącej wprowadzenia Rynku Wewnętrznego stwierdza się, że w ramach ogólnej polityki szczególny nacisk położony będzie na pewne sektory, a w tym na budownictwo; o ile usuwanie barier technicznych w dziedzinie budownictwa nie jest możliwe na drodze wzajemnego uznawania równoznaczności przez wszystkie państwa członkowskie, wówczas powinno być ono prowadzone zgodnie z nowym podejściem, określonym w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1985 r.⁴, które narzuca potrzebę zdefiniowania wymagań podstawowych dotyczących bezpieczeństwa i

¹ DzUWE. nr C 93, z 06.04.1987, str. 1.

² DzUWE. nr C 305, z 16.11.1987, str. 74 i DzUWE. nr 326, z 19.12.1988.

³ DzUWE. nr C 95, z 11.04.1988, str. 29.

⁴ DzUWE. nr C 136, z 04.06.1985, str. 1.

innych aspektów ważnych dla dobra ogólnego, bez obniżania istniejących i uzasadnionych poziomów ochrony w państwach członkowskich;

Na wymagania podstawowe składają się zarówno kryteria ogólne, jak i kryteria szczegółowe, którym musi odpowiadać obiekt budowlany; wymagania te należy interpretować w sposób oznaczający, że obiekty odpowiadają, w odpowiednim stopniu niezawodności, jednemu, kilku lub wszystkim tym wymaganiom, wówczas gdy określono to w przepisach;

Podstawą harmonizowanych norm lub innych specyfikacji technicznych w skali europejskiej oraz opracowywania lub przyznawania europejskich aprobat technicznych będą dokumenty interpretacyjne, ustanowione w celu uściślenia wymagań podstawowych w zakresie technicznym.

Wymagania podstawowe stwarzają bazę do ustanowienia zharmonizowanych w skali europejskiej norm na wyroby budowlane; w celu osiągnięcia największych możliwych korzyści z jednolitego rynku wewnętrznego, umożliwienia dostępu na ten rynek możliwie największej liczbie producentów, zapewnienia najwyższego możliwego stopnia przejrzystości rynku i stworzenia warunków dla zharmonizowanego ogólnego systemu zasad obowiązujących w przemyśle budowlanym, zharmonizowane normy powinny być ustanowione w możliwie najszerszym zakresie i możliwie najszybciej; normy te są opracowywane przez organizacje prywatne i muszą pozostać tekstami nieobowiązującymi; w tym celu Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) i Europejski Komitet Normalizacyjny ds. Elektrotechniki (CENELEC) uznane są za organizacje kompetentne do ustanawiania zharmonizowanych norm, zgodnie z podpisanymi dnia 13 listopada 1984 r. ogólnymi wytycznymi współpracy między Komisją a tymi dwiema organizacjami; do celów niniejszej dyrektywy, zharmonizowana norma jest ustaleniem technicznym (normą europejską lub zharmonizowanym dokumentem) przyjętym przez jedną lub obydwie te organizacje na podstawie mandatu wydanego przez Komisję, zgodnie z dyrektywą Rady nr 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającą procedurę informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych⁵;

Specyfika wyrobów budowlanych wymaga ścisłego formułowania zharmonizowanych norm; konieczne jest więc opracowanie dokumentów interpretacyjnych w celu ustalenia powiązań między mandatami na opracowanie norm a wymaganiami podstawowymi; zharmonizowane normy, w których w miarę możliwości wyszczególniane są właściwości użytkowe wyrobów, uwzględniają dokumenty interpretacyjne, które zostaną opracowane we współpracy z państwami członkowskimi;

Poziomy właściwości użytkowych i wymagań, które w przyszłości powinny być spełniane przez wyroby państw członkowskich, zostaną wyrażone w dokumentach interpretacyjnych i zharmonizowanych ustaleniach technicznych za pomocą klas w celu uwzględnienia różnych poziomów wymagań podstawowych dla poszczególnych obiektów oraz różnych warunków występujących w państwach członkowskich;

⁵ DzUWE. nr L 109, z 26.04.1983, str. 8.

Zharmonizowane normy powinny zawierać klasyfikację umożliwiającą utrzymanie się na rynku wyrobów budowlanych, spełniających wymagania podstawowe oraz wyrobów produkowanych i stosowanych legalnie, zgodnie z tradycją techniczną, uzasadnioną warunkami klimatycznymi lub innymi warunkami lokalnymi;

Wyrób uważany jest za odpowiedni do stosowania, jeżeli odpowiada zharmonizowanej normie, europejskiej aprobacie technicznej lub nie zharmonizowanym ustaleniom technicznym uznanym w skali Wspólnoty; w przypadku gdy wyroby mają małe znaczenie z punktu widzenia wymagań podstawowych oraz w przypadku gdy odbiegają od istniejących specyfikacji technicznych, ich przydatność do stosowania może być zaświadczona przez upoważnioną jednostkę;

Wyroby uznane w ten sposób za odpowiednie do stosowania są łatwo rozpoznawalne dzięki znakowaniu CE; muszą one mieć zapewniony przepływ i swobodne stosowanie, zgodnie z ich przeznaczeniem, w całej Wspólnocie;

W przypadku wyrobów, dla których nie można opracować lub przewidzieć opracowania w realnym terminie norm europejskich lub też w przypadku wyrobów, które odbiegają w istotny sposób od normy, ich przydatność do stosowania może być potwierdzona przez europejskie aprobaty techniczne, oparte na wspólnych wytycznych; wspólne wytyczne przyznawania europejskich aprobat technicznych będą opracowywane na podstawie dokumentów interpretacyjnych;

W przypadku braku zharmonizowanych norm i europejskich aprobat technicznych, krajowe i inne niezharmonizowane specyfikacje techniczne mogą być uznane jako odpowiednia podstawa do przyjęcia założenia, że wymagania podstawowe zostaną spełnione;

Niezbędne jest zapewnienie zgodności wyrobów ze zharmonizowanymi normami i niezharmonizowanymi aprobatami technicznymi, uznanymi w skali europejskiej, za pomocą procedur kontroli produkcji stosowanych przez producentów oraz procedur nadzoru, badań i certyfikacji stosowanych przez niezależne i posiadające odpowiednie kwalifikacje strony trzecie lub przez samego producenta;

Dla wyrobów, dla których nie istnieją jeszcze ani normy ani też aprobaty techniczne uznawane w skali europejskiej, należy zapewnić przejściowo specjalny tryb postępowania; tryb ten powinien ułatwiać uznawanie wyników badań wykonywanych w innym państwie członkowskim zgodnie z wymaganiami technicznymi państwa członkowskiego przeznaczenia;

Należy powołać Stały Komitet Budownictwa składający się z ekspertów desygnowanych przez państwa członkowskie do pomocy Komisji w sprawach wynikających z wprowadzania i praktycznego stosowania niniejszej dyrektywy;

Odpowiedzialność państw członkowskich na ich terytorium za bezpieczeństwo, zdrowie i inne problemy objęte wymaganiami podstawowymi powinna być uwzględniona w klauzuli ochronnej zapewniającej właściwe środki ochronne;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział I

Zakres zastosowania - Definicje - Wymagania - Specyfikacje techniczne - Swobodny przepływ towarów

Artykuł 1

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wyrobów budowlanych w takim zakresie, w jakim odnoszą się do nich wymagania podstawowe dotyczące obiektów budowlanych, o których mowa w art. 3.1.
2. W niniejszej dyrektywie „wyrób budowlany” oznacza każdy wyrób wyprodukowany w celu wbudowania go na stałe w obiekty budowlane obejmujące zarówno budynki, jak i budowle inżynierskie.

„Wyroby budowlane” zwane są dalej „wyrobami”; obiekty budowlane, do których zaliczane są zarówno budynki, jak i budowle inżynierskie, zwane są dalej „obiektami”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby wyroby, o których mowa w art. 1, przeznaczone do stosowania w obiektach, mogły być wprowadzane na rynek tylko wówczas, gdy nadają się do zamierzonego stosowania, to znaczy, gdy posiadają takie cechy, że obiekty, w których mają być wbudowane, wmontowane, stosowane lub instalowane, mogą, o ile obiekty te są prawidłowo zaprojektowane i wykonane, spełniać wymagania podstawowe, o których mowa w art. 3, w tych przypadkach, gdy obiekty te są przedmiotem przepisów zawierających takie wymagania.
2. (a) *Jeśli wyroby podlegają innym dyrektywom, dotyczącym innych aspektów i posiadającym również znakowanie CE powoływane w art. 4 ustęp 2, to ostatnie z tych znakowań winno wskazywać na to, iż istnieje domniemanie, że wyroby te spełniają wymagania innych dyrektyw. (b) Jeśli jednak jedna lub więcej z dyrektyw pozwala producentowi, w okresie przejściowym, stosować któreś z wymagań, to znakowanie CE winno wskazywać zgodność tylko z dyrektywami stosowanymi przez tego producenta. W takim przypadku szczegółowe wymagania tych stosowanych dyrektyw, opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, muszą być podane w dokumentach, uwagach lub instrukcjach wymaganych przez te dyrektywy i towarzyszyć tym wyrobom.*

(b) Jeśli w okresie przejściowym producent ma wybór systemu oceny zgodności na podstawie jednej lub więcej tych dyrektyw, znakowanie CE ma podawać zgodność tylko z tymi dyrektywami które on stosuje. W takim przypadku zastosowane elementy tych dyrektyw, opublikowane w *Dzienniku*

Urzędowym Wspólnot Europejskich, winny być podane w dokumentach, uwagach lub instrukcjach wymaganych przez te dyrektywy oraz winny towarzyszyć wyrobom, które podlegają tym dyrektywom.

3. Jeżeli przyszła dyrektywa dotyczy głównie innych aspektów, a jedynie w nieznacznym zakresie wymagań podstawowych niniejszej dyrektywy, to dyrektywa ta powinna zawierać postanowienia zapewniające, że obejmuje ona również wymagania niniejszej dyrektywy.
4. Niniejsza dyrektywa nie narusza uprawnień państw członkowskich do określania - z zachowaniem postanowień Traktatu - wymagań, które państwa te uważają za niezbędne w celu zapewnienia ochrony pracownikom stosującym wyroby, pod warunkiem że nie oznacza to modyfikacji wyrobów w sposób nie przewidziany w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 3

1. Wymagania podstawowe odnoszące się do obiektów i mogące wpływać na charakterystykę techniczną wyrobu zestawione są w postaci celów w zał. I. Zastosowanie może mieć jedno, kilka lub wszystkie te wymagania; powinny one być spełniane przez ekonomicznie uzasadniony okres użytkowania.
2. W celu uwzględnienia możliwych różnic w warunkach geograficznych lub klimatycznych oraz w sposobie życia, jak również w stopniach zabezpieczenia mogących występować w skali krajowej, regionalnej lub lokalnej, dla każdego wymagania podstawowego można w dokumentach, o których mowa w par. 3, i w ustaleniach technicznych, o których mowa w art. 4, ustalać klasy w celu przestrzegania tego wymagania.
3. Wymagania podstawowe są uściślane w dokumentach (dokumentach interpretacyjnych) mających za zadanie ustalać niezbędne powiązania między wymaganiami podstawowymi, określonymi w par. 1, i mandatami na opracowanie norm i wytycznych dla europejskich aprobat technicznych lub służyć do uznawania innych specyfikacji technicznych w rozumieniu art. art. 4 i 5.

Artykuł 4

1. W niniejszej dyrektywie przez „specyfikacje techniczne” rozumie się normy i aprobaty techniczne.

Dla celów niniejszej dyrektywy przez „normy zharmonizowane” rozumie się specyfikacje techniczne przyjęte przez CEN, CENELEC lub obydwie te organizacje w wyniku mandatu Komisji, udzielonego zgodnie z dyrektywą nr 83/189/EWG na podstawie opinii wydanej przez Komitet, o którym mowa w art. 19, i zgodnie z podpisanymi dnia 13 listopada 1984 r. ogólnymi zasadami dotyczącymi współpracy Komisji z tymi dwiema organizacjami.

2. Państwa członkowskie winny przyjąć, że wyroby nadają się do stosowania, gdy umożliwiają one obiektowi w którym są zastosowane, o ile jest on prawidłowo zaprojektowany i wykonany, spełnić wymagania podstawowe o których mowa w art. 3, gdzie wyroby takie posiadają znakowanie CE wskazujące na to, że spełniają one wszystkie warunki tej dyrektywy, włącznie z procedurami oceny zgodności podanymi w rozdziale V i procedurą podaną w rozdziale III. Znakowanie CE wyrobów winno świadczyć o tym, że:
 - (a) są one zgodne ze stosownymi normami krajowymi stanowiącymi transpozycję norm zharmonizowanych, których wykaz opublikowano w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich; państwa członkowskie powinny publikować wykazy tych norm krajowych;
 - (b) są one zgodne z europejską aprobatą techniczną wydaną zgodnie z procedurą opisaną w rozdz. III; lub
 - (c) są one zgodne z krajowymi specyfikacjami technicznymi, o których mowa w par. 3, w przypadku gdy brak jest ustaleń zharmonizowanych; wykaz tych ustaleń krajowych jest sporządzany zgodnie z procedurą wskazaną w art. 5.2.
3. Państwa członkowskie mogą przedkładać Komisji teksty swoich krajowych specyfikacji technicznych, które uważają za zgodne z wymaganiami podstawowymi, o których mowa w art. 3. Komisja niezwłocznie przedstawia te specyfikacje techniczne pozostałym państwom członkowskim. Zgodnie z procedurą podaną w art. 5.2, powiadamia ona państwa członkowskie o tych krajowych ustaleniach technicznych, w stosunku do których można założyć, że są zgodne z wymaganiami podstawowymi, o których mowa w art. 3.

Procedura ta jest inicjowana i prowadzona przez Komisję w uzgodnieniu z Komitetem, o którym mowa w art. 19.

Państwa członkowskie opublikują wykazy tych specyfikacji technicznych. Komisja publikuje je także w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

4. Jeżeli producent lub jego przedstawiciel mający swoją siedzibę we Wspólnocie nie zastosował lub zastosował jedynie częściowo istniejące specyfikacje techniczne, o których mowa w par. 2, które, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 13.4, wymagają, aby wyrób był przedmiotem deklaracji zgodności, tak jak określono to w zał. III, punkt 2, podpunkt ii, druga i trzecia możliwość, wówczas stosuje się odpowiednie postanowienia art. 13.4 oraz zał. III, i przydatność takiego wyrobu do stosowania, w rozumieniu art. 2.1, ustalana jest zgodnie z procedurą określoną w zał. III, punkt 2, podpunkt ii, druga możliwość.
5. Komisja, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, sporządzi oraz będzie prowadzić i okresowo aktualizować wykaz wyrobów, które mają niewielkie znaczenie dla zdrowia i bezpieczeństwa i dla których deklaracja zgodności z „uznanymi regułami sztuki budowlanej”, wystawiona przez producenta, będzie upoważniać do wprowadzenia tych wyrobów na rynek.

6. Znakowanie CE oznacza, że wyroby spełniają wymagania ustępów 2 i 4 niniejszego artykułu. Odpowiedzialność za umieszczenie znakowania CE na samym wyrobie, na etykiecie przymocowanej do wyrobu, na opakowaniu wyrobu lub na towarzyszących wyrobowi dokumentach handlowych ponosi producent lub jego upoważniony przedstawiciel, ustanowiony we Wspólnocie.

Wzór znakowania CE oraz warunki jego stosowania określone są w zał. III.

Wyroby, o których mowa w par. 5, nie powinny posiadać znakowania CE.

Artykuł 5

1. Jeżeli państwo członkowskie lub Komisja jest zdania, że zharmonizowane normy lub europejskie aprobaty techniczne, o których mowa w art. 4.2 a b lub też mandaty, o których mowa w rozdz. II, nie spełniają postanowień art. 2 i 3, państwo to lub Komisja powiadamia Komitet, o którym mowa w art. 19, przedstawiając swoje motywy. Komitet wydaje opinię w trybie pilnym.

W świetle opinii Komitetu i po konsultacji z Komitetem powołanym zgodnie z dyrektywą nr 83/189/EWG, w przypadkach dotyczących zharmonizowanych norm, Komisja poinformuje państwa członkowskie, czy stosowne normy lub aprobaty powinny być wycofane z wykazu, o którym mowa w art. 7.3.

2. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w art. 4.3, Komisja skonsultuje się z Komitetem, o którym mowa w art. 19. Po uzyskaniu opinii Komitetu Komisja powiadomi państwa członkowskie, czy przedmiotowe specyfikacje techniczne korzystają z założenia zgodności i jeżeli tak, opublikuje ich wykaz w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Jeżeli Komisja lub państwo członkowskie jest zdania, że dane specyfikacje techniczne nie spełniają już warunków niezbędnych do uznania ich za zgodne z postanowieniami art. 2 i 3, Komisja skonsultuje się z Komitetem, o którym mowa w art. 19. W świetle opinii Komitetu Komisja poinformuje państwa członkowskie, czy przedmiotowe krajowe specyfikacje techniczne powinny nadal korzystać z założenia zgodności, a jeżeli nie, czy ustalenia te powinny być wycofane z wykazu, o którym mowa w art. 4.3.

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie nie będą hamować swobodnego przepływu, wprowadzania na rynek lub stosowania na swoim terytorium wyrobów, które spełniają postanowienia niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie zapewnią, aby stosowanie takich wyrobów zgodnie z ich przeznaczeniem nie było hamowane przez reguły lub warunki narzucane z pozycji

monopolisty przez organizacje publiczne lub przez organizacje prywatne działające jako przedsiębiorstwa publiczne lub jako organizacje publiczne.

2. Państwa członkowskie zezwolą jednak na wprowadzanie na rynek na swoim terytorium wyrobów, które nie są objęte przez art. 4.2, o ile spełniają one przepisy krajowe zgodne z Traktatem, do czasu, gdy europejskie specyfikacje techniczne, o których mowa w rozdz. II i III, będą stanowiły inaczej. Komisja i Komitet, o którym mowa w art. 19, rejestrują i dokonują regularnie oceny postępu w wydawaniu europejskich specyfikacji technicznych.
3. Jeżeli europejskie specyfikacje techniczne same lub też na podstawie dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 3.3, rozróżniają różne klasy odpowiadające różnym poziomom właściwości użytkowych, państwa członkowskie mogą określać poziomy tych właściwości, które mają być spełnione na ich terytorium tylko przy przestrzeganiu klasyfikacji przyjętej w ramach Wspólnot i tylko pod warunkiem stosowania wszystkich, kilku lub jednej klasy.

Rozdział II

Zharmonizowane normy

Artykuł 7

1. W celu zapewnienia odpowiedniej jakości zharmonizowanych norm na wyroby, normy te powinny być ustanawiane przez europejskie organizacje normalizacyjne na podstawie mandatów wydawanych przez Komisję, zgodnie z procedurą ustanowioną w dyrektywie 83/189/EWG i po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, zgodnie z podpisanymi dnia 13 listopada 1984 r. ogólnymi zasadami dotyczącymi współpracy między Komisją i tymi organizacjami.
2. Opracowywane w ten sposób normy powinny być wyrażane, w miarę możliwości, za pomocą właściwości użytkowych wyrobów, uwzględniając dokumenty interpretacyjne.
3. Po ustanowieniu norm przez europejskie organizacje normalizacyjne Komisja publikuje ich wykaz w serii C Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich.

Rozdział III

Europejska aprobata techniczna

Artykuł 8

1. Europejska aprobatą techniczną jest pozytywną oceną techniczną przydatności wyrobu do zamierzonego stosowania, uzależnioną od spełnienia wymagań podstawowych przez obiekty budowlane, w których wyrób jest stosowany.
2. Europejska aprobatą techniczną może być przyznana:
 - (a) wyrobom, na które nie ma ani normy zharmonizowanej, ani uznanej normy krajowej, ani też mandatu na opracowanie normy europejskiej i w stosunku do których Komisja, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, uznała, że norma albo w ogóle nie może albo jeszcze nie może być opracowana;
 - (b) wyrobom, które różnią się znacznie od norm zharmonizowanych albo od uznanych norm krajowych.

Nawet w przypadku gdy wydano mandat na opracowanie normy zharmonizowanej, punkt a nie wyklucza możliwości przyznania europejskiej aprobaty technicznej wyrobom, dla których istnieją wytyczne dla aprobat technicznych. Postanowienie to obowiązuje do czasu wprowadzenia w życie w państwach członkowskich normy zharmonizowanej.

3. W przypadkach specjalnych Komisja może, z zastrzeżeniem par. 2, punkt a, dać upoważnienie, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, do wydania europejskiej aprobaty technicznej na wyroby, dla których istnieje mandat na opracowanie normy zharmonizowanej lub dla których Komisja ustaliła, że norma zharmonizowana może być opracowana. Upoważnienie to jest ważne przez określony czas.
4. Europejska aprobatą techniczną wydawana jest w zasadzie na okres pięciu lat. Okres ten może być przedłużony.

Artykuł 9

1. Europejska aprobatą techniczną wydawana jest na podstawie oględzin, badań i ocen oraz na podstawie dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 3.3, i wytycznych, o których mowa w art. 11, dotyczących danego wyrobu lub odpowiedniej grupy wyrobów.
2. Jeżeli wytyczne, o których mowa w art. 11, nie istnieją lub nie zostały jeszcze opracowane, europejska aprobatą techniczną może być wydana przy uwzględnieniu wymagań podstawowych i dokumentów interpretacyjnych, o ile ocena wyrobu jest dokonywana przez jednostki aprobujące działające wspólnie w organizacji, o której mowa w zał. II. Jeżeli jednostki aprobujące nie mogą dojść do porozumienia, sprawa jest rozstrzygana przez Komitet, o którym mowa w art. 19.

3. Europejska aprobatą techniczną dla wyrobu wydawana jest w państwie członkowskim zgodnie z procedurą określoną w zał. II, na prośbę producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 10

1. Każde państwo członkowskie przekaże pozostałym państwom członkowskim i Komisji nazwy i adresy jednostek upoważnionych do wydawania europejskich aprobat technicznych.
2. Jednostki aprobujące powinny spełniać wymagania niniejszej dyrektywy, a w szczególności powinny być w stanie:
 - oceniać przydatność nowych wyrobów do ich stosowania wykorzystując podstawy naukowe i wiedzę praktyczną,
 - podejmować bezstronne decyzje bez względu na interesy producentów lub ich przedstawicieli oraz
 - dokonywać analizy danych otrzymywanych od wszystkich zaangażowanych stron w sposób zapewniający uzyskanie wyważonej oceny.
3. Wykaz wszystkich jednostek aprobujących kompetentnych do wydawania europejskich aprobat technicznych, jak również wszelkie zmiany w tym wykazie publikowane są w serii C Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich.

Artykuł 11

1. Komisja, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, wydaje organizacji zrzeszającej jednostki aprobujące, desygnowane przez państwa członkowskie, mandaty na opracowanie wytycznych dla europejskich aprobat technicznych na wyroby lub grupy wyrobów.
2. Wytyczne dla europejskich aprobat technicznych na wyroby lub grupy wyrobów powinny w szczególności zawierać:
 - (a) wykaz związanych dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 3.3;
 - (b) szczegółowe wymagania dla wyrobów wynikające z wymagań podstawowych, o których mowa w art. 3.1;
 - (c) metody badań;
 - (d) metody oceniania i wnioskowania na podstawie wyników badań;

- (e) procedury kontrolne i procedury określania zgodności, które powinny odpowiadać art. art. 13, 14 i 15;
 - (f) okres ważności europejskiej aprobaty technicznej.
3. Wytyczne dla europejskiej aprobaty technicznej, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, są publikowane przez państwa członkowskie w ich języku oficjalnym lub w ich językach oficjalnych.

Rozdział IV

Dokumenty interpretacyjne

Artykuł 12

1. Komisja, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, powierzy Komitetom Technicznym, w których uczestniczą państwa członkowskie, opracowanie dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 3.3.
2. Dokumenty interpretacyjne będą:
 - (a) uściślać wymagania podstawowe, o których mowa w art. 3 i które są podane w zał. I, poprzez ujednoczenie terminologii i podstawowych pojęć technicznych oraz wskazywanie klas lub poziomów dla każdego wymagania w tych przypadkach, gdy jest to niezbędne i gdy pozwala na to stan nauki i wiedzy technicznej;
 - (b) wskazywać metody korelowania tych klas lub poziomów wymagań z specyfikacjami technicznymi, o których mowa w art. 4, np. metody obliczeń i sprawdzania, reguły techniczne projektowania, itp.;
 - (c) służyć jako podstawa do ustanawiania zharmonizowanych norm i wytycznych dla europejskich aprobat technicznych zgodnie z art. 4.3.
3. Po zasięgnięciu opinii Komitetu, o którym mowa w art. 19, Komisja publikuje dokumenty interpretacyjne w serii C Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich.

Rozdział V

Atestacja zgodności

Artykuł 13

1. Atestowanie zgodności wyrobów z wymaganiami specyfikacji technicznej w rozumieniu art. 4 należy do obowiązków producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie.
2. Wyroby będące przedmiotem atestu zgodności są uznawane za zgodne z specyfikacjami technicznymi w rozumieniu art. 4. Zgodność ta jest ustalana przy wykorzystaniu badań lub innych sposobów sprawdzania na podstawie specyfikacji technicznych, zgodnie z zał. III.
3. Atestacja zgodności wyrobu związana jest z założeniem, że:
 - (a) producent posiada w wytwórni system kontroli produkcji pozwalający zapewnić zgodność produkcji z odpowiednimi specyfikacjami technicznymi lub
 - (b) w przypadku niektórych wyrobów, wymienionych w dotyczących ich ustaleniach technicznych, poza stosowanym w wytwórni systemem kontroli produkcji, działa również upoważniona jednostka certyfikująca, zajmująca się oceną i nadzorem kontroli produkcji lub kontrolą innych wyrobów.
4. Po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, Komisja określi, którą z procedur, o których mowa w par. 3, należy stosować dla danego wyrobu lub grupy wyrobów, zgodnie z postanowieniami zawartymi w zał. III, odpowiednio do:
 - (a) roli, jaką odgrywa wyrób, w odniesieniu do wymagań podstawowych, a szczególnie tych wymagań, które dotyczą zdrowia i bezpieczeństwa;
 - (b) rodzaju wyrobu;
 - (c) wpływu, jaki może mieć zmienność cech wyrobu na spełnianie przez wyrób przewidzianych dla niego funkcji;
 - (d) prawdopodobieństwa powstania wad wyrobu w trakcie jego produkcji.

W każdym przypadku powinno się wybierać możliwie najmniej uciążliwą procedurę zgodną z wymaganiami dotyczącymi bezpieczeństwa.

Tak określona procedura wskazywana jest w mandatach oraz w ustaleniach technicznych lub w ich publikacjach.

5. W przypadku produkcji indywidualnej (a nie seryjnej) wystarcza deklaracja zgodności według zał. III, punkt 2, podpunkt ii, trzecia możliwość, chyba że określono inaczej w ustaleniach technicznych dla wyrobów, które mają szczególnie istotny wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo.

Artykuł 14

1. Zgodnie z zał. III opisane procedury prowadzą do:
 - (a) w przypadku art. 13.3 a - wydawania przez producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie deklaracji zgodności wyrobu lub
 - (b) w przypadku art. 13.3 b - wydawania przez upoważnioną jednostkę certyfikującą certyfikatu zgodności dla systemu kontroli i nadzoru nad produkcją lub dla samego wyrobu.

Szczegółowe reguły dotyczące procedur atestacji zgodności podane są w zał. III.

2. Deklaracja zgodności producenta lub certyfikat zgodności upoważnia producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie do umieszczania na samym wyrobie, przymocowanej do niego etykiecie, opakowaniu lub towarzyszących dokumentach handlowych znakowania CE. Wzór znakowania CE i zasady jego stosowania dla każdej z procedur atestacji zgodności podane są w zał. III.

Artykuł 15

1. Państwa członkowskie zapewnią prawidłowe stosowanie znakowania CE.
2. Bez naruszania art. 21: a) w przypadku, gdy państwo członkowskie stwierdzi, że znakowanie CE zostało zastosowane bezprawnie, wówczas producent lub jego przedstawiciel, ustanowiony we Wspólnocie, winni być zobowiązani do wykonania wyrobu zgodnie z wymaganiami znakowania CE i do zaprzestania naruszania przepisów, zgodnie z warunkami nałożonymi przez państwa członkowskie; b) w przypadku, gdy nieprawidłowość utrzymuje się w dalszym ciągu, państwo członkowskie winno podjąć odpowiednie środki dla ograniczenia lub zabronienia umieszczania na rynku takiego wyrobu lub zapewnić, aby został on wycofany z rynku, zgodnie z procedurami podanymi w art. 21.
3. Państwa członkowskie winny podjąć środki niezbędne do zakazania umieszczania na wyrobach lub na ich opakowaniach znakowań, które mogą wprowadzić w błąd strony trzecie co do znaczenia i formy znakowania CE. Na wyrobach budowlanych, na etykiecie przymocowanej do ich opakowania lub na towarzyszących im dokumentach handlowych może być umieszczane inne znakowanie pod warunkiem, że nie zostanie w ten sposób pogorszona widoczność i czytelność omawianego znakowania CE.

Rozdział VI

Procedury specjalne

Artykuł 16

1. W wypadku gdy nie istnieją specyfikacje techniczne dla wyrobu, określone w art. 4, państwo członkowskie przeznaczenia na prośbę, w indywidualnych przypadkach, uzna wyrób za zgodny z obowiązującymi przepisami krajowymi, jeżeli wyniki badań i kontroli - przeprowadzonych przez jednostkę upoważnioną w państwie członkowskim producenta zgodnie z metodami obowiązującymi lub uznanymi za równoważne w państwie członkowskim przeznaczenia - są zadowalające.
2. Państwo członkowskie producenta wskaże państwu członkowskiemu przeznaczenia, którego przepisy będą stosowane w przeprowadzanych badaniach i kontrolach, jednostkę, którą zamierza w tym celu upoważnić. Państwo członkowskie przeznaczenia i państwo członkowskie producenta prześlą sobie wzajemnie wszelkie niezbędne informacje. W wyniku tej wymiany informacji państwo członkowskie producenta upoważni wskazaną jednostkę. Jeżeli państwo członkowskie ma jakiegokolwiek zastrzeżenia, poinformuje o nich Komisję, uzasadniając swoje stanowisko.
3. Państwa członkowskie zapewnią, aby wskazane jednostki udzielały sobie wszelkiej niezbędnej pomocy.
4. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że upoważniona jednostka nie prowadzi badań i kontroli zgodnie z jego przepisami krajowymi, poinformuje o tym państwo członkowskie, które tę jednostkę upoważniło. Państwo to poinformuje, w odpowiednim terminie, notyfikujące państwo członkowskie o podjętych działaniach. Jeżeli, zdaniem państwa notyfikującego, działania te nie są wystarczające, może ono zabronić wprowadzania na rynek i stosowania danego wyrobu lub określić dla niego specjalne warunki. Państwo notyfikujące poinformuje o tym państwo członkowskie producenta i Komisję.

Artykuł 17

Państwa członkowskie przeznaczenia będą przywiązywać tę samą wagę do sprawozdań i do atestów zgodności wydawanych w państwie członkowskim producenta zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16, jak do odpowiadających im własnych dokumentów krajowych.

Rozdział VII

Jednostki desygnowane

Artykuł 18

1. Państwa członkowskie winny notyfikować w Komisji i w innych państwach członkowskich jednostki certyfikujące i kontrolne oraz laboratoria badawcze, które zostały desygnowane do wykonywania zadań, które muszą być wykonane dla potrzeb aprobat technicznych, certyfikatów zgodności, inspekcji i badań zgodnie z niniejszą dyrektywą, razem z ich nazwami i adresami oraz numerami identyfikacyjnymi nadanymi im uprzednio przez Komisję. Komisja winna opublikować w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich wykaz jednostek notyfikowanych i laboratoriów z ich numerami identyfikacyjnymi oraz z zadaniami i wyrobami, dla których zostały one notyfikowane. Komisja winna zapewnić uaktualnianie tego wykazu.
2. Jednostki certyfikujące, jednostki kontrolujące i laboratoria badawcze powinny spełniać kryteria podane w zał. IV.
3. Państwa członkowskie wskażą, jakie wyroby wchodzą w zakres kompetencji poszczególnych jednostek i laboratoriów, o których mowa w par.1, oraz określą rodzaj przypisanych im zadań.

Rozdział VIII

Stały Komitet Budownictwa

Artykuł 19

1. Powołuje się Stały Komitet Budownictwa.
2. Komitet składa się z przedstawicieli desygnowanych przez państwa członkowskie. Przewodniczy mu przedstawiciel Komisji. Każde państwo członkowskie wyznacza dwóch przedstawicieli. Przedstawicielom mogą towarzyszyć eksperci.
3. Komitet opracowuje swój wewnętrzny regulamin.

Artykuł 20

1. Komitet, o którym mowa w art. 19, może na wniosek przewodniczącego lub jednego z państw członkowskich rozpatrywać każdą sprawę wynikającą z wprowadzania i praktycznego stosowania niniejszej dyrektywy.
2. Postanowienia konieczne do:
 - (a) ustalania klas wymagań, o ile nie są one zawarte w dokumentach interpretacyjnych, oraz ustalania procedury atestacji zgodności w mandatach na opracowanie norm, stosownie do art. 7.1, i na wytyczne dla aprobat, stosownie do art. 11.1;

(b) udzielania wskazówek w sprawie opracowywania dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 12.1, i podejmowania decyzji dotyczących dokumentów interpretacyjnych, stosownie do art. 12.3;

(c) uznawania krajowych specyfikacji technicznych, zgodnie z art. 4.3;

przyjmowane są zgodnie z procedurą ustaloną w par. 3 i 4.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawia Komitetowi propozycję działań, które mają być podjęte. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie tej propozycji w terminie, który przewodniczący może ustalić w zależności od pilności sprawy. W przypadku decyzji, które na wniosek Komisji mają być podejmowane przez Radę, opinia przyjmowana jest większością głosów ustaloną w art. 148.2 Traktatu. Podczas głosowania wewnątrz Komitetu głosy przedstawicieli państw członkowskich, którzy wchodzi w skład Komitetu, są wazone w sposób określony w wyżej wymienionym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
4. Komisja przyjmuje przewidziane propozycje działań, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. W przypadku gdy przewidziane działania nie uzyskują pozytywnej opinii Komitetu lub gdy Komitet nie wyda opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie propozycję dotyczącą działań, które mają być podjęte. Rada orzeka na podstawie kwalifikowanej większości głosów. Jeżeli po trzech miesiącach od przedłożenia propozycji Rada nie wyda orzeczenia, propozycje działań są przyjmowane przez Komisję.

Rozdział IX

Klauzula ochronna

Artykuł 21

1. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że wyrób o zadeklarowanej zgodności z niniejszą dyrektywą nie spełnia wymagań art. 2 i 3, wówczas podejmie ono wszelkie niezbędne środki w celu wycofania tego wyrobu z rynku, wydania zakazu wprowadzania go na rynek lub ograniczenia jego swobodnego przepływu.

Państwo członkowskie, którego to dotyczy, poinformuje natychmiast Komisję o każdym takim kroku, wskazując na motywy swojej decyzji, a w szczególności podając, czy niezgodność jest wynikiem:

- (a) niespełnienia art. 2 i 3, jeżeli wyrób nie odpowiada ustaleniom technicznym, o których mowa w art. 4;

- (b) niewłaściwego stosowania specyfikacji technicznych, o których mowa w art. 4;
 - (c) niekompletności specyfikacji technicznych, o których mowa w art. 4.
2. Komisja skonsultuje się jak najszybciej z zainteresowanymi stronami. Jeżeli w wyniku tych konsultacji Komisja stwierdzi, że podjęte środki są uzasadnione, poinformuje o tym natychmiast państwo członkowskie, które podjęło te środki, jak również inne państwa członkowskie.
 3. Jeżeli decyzja, o której mowa w par. 1, wynika z niekompletności norm lub specyfikacji technicznych i jeżeli państwo członkowskie, które podjęło tę decyzję, ma zamiar ją utrzymać oraz rozpocznie procedurę, o której mowa w art. 5.2, Komisja, po konsultacji z zainteresowanymi stronami, w ciągu dwóch miesięcy przedłoży sprawę Komitetowi, o którym mowa w art. 19, jak również, w wypadku niekompletności zharmonizowanej normy, Komitetowi ustanowionemu zgodnie z dyrektywą nr 83/189/EWG.
 4. Państwo członkowskie, którego to dotyczy, podejmie właściwe działania przeciwko wystawiającemu deklarację zgodności oraz poinformuje o tym Komisję, a także inne państwa członkowskie.
 5. Komisja zapewni, aby państwa członkowskie były informowane o postępie i wynikach tej procedury.

Rozdział X

Postanowienia końcowe

Artykuł 22

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy prawne i administracyjne niezbędne do dostosowania się do niniejszej dyrektywy w terminie trzydziestu miesięcy od daty jej ogłoszenia⁶. Państwa te poinformują o nich bezzwłocznie Komisję.
2. Państwa członkowskie prześlą Komisji tekst krajowych postanowień prawnych przyjętych w dziedzinie, której dotyczy niniejsza dyrektywa.

Artykuł 23

Nie później niż do dnia 30 grudnia 1993 r. Komisja w porozumieniu z Komitetem, o którym mowa w art. 19, sprawdzi stosowanie w praktyce procedur ustalonych przez

⁶ Niniejsza dyrektywa została podana do wiadomości państw członkowskich dnia 27 grudnia 1988 r.

niniejszą dyrektywę i, jeżeli to będzie konieczne, przedłoży propozycje odpowiednich zmian.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa odnosi się do państw członkowskich.

*W imieniu Rady
V. PAPANDREOU
Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

Wymagania podstawowe

Wyroby budowlane powinny pozwalać na wznoszenie obiektów, które, przy uwzględnieniu czynników ekonomicznych, są odpowiednie do zamierzonego użytkowania (jako całość oraz w podziale na części) i które spełniają w związku z tym podane niżej wymagania podstawowe, pod warunkiem że obiekty te są przedmiotem przepisów zawierających takie wymagania. Przy normalnej konserwacji obiektów wymagania te powinny być spełniane przez ekonomicznie uzasadniony okres użytkowania. Wymagania dotyczą z reguły oddziaływań dających się przewidzieć.

1. Nośność i stateczność

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby obciążenia mogące na nie działać w trakcie wznoszenia i użytkowania nie prowadziły do:

- (a) zawalenia się całego obiektu lub jego części;
- (b) znacznych odkształceń o niedopuszczalnej wielkości;
- (c) uszkodzenia części obiektów, instalacji lub zamontowanego wyposażenia w wyniku znacznych odkształceń nośnych elementów konstrukcji;
- (d) uszkodzenia na skutek wypadku w stopniu nieproporcjonalnym do wywołującej go przyczyny.

2. Bezpieczeństwo pożarowe

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby w przypadku pożaru:

- nośność konstrukcji mogła być zapewniona przez założony okres czasu;

- powstawanie i rozprzestrzenianie się ognia i dymu w obiektach było ograniczone;
- rozprzestrzenianie się ognia na sąsiednie obiekty było ograniczone;
- mieszkańcy mogli opuścić obiekt lub być uratowani w inny sposób;
- uwzględnione było bezpieczeństwo ekip ratowniczych.

3. Higiena, zdrowie i środowisko

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby nie stanowiły zagrożenia dla higieny lub zdrowia mieszkańców lub sąsiadów, w szczególności w wyniku:

- wydzielania się gazów toksycznych;
- obecności szkodliwych cząstek lub gazów w powietrzu;
- emisji niebezpiecznego promieniowania;
- zanieczyszczenia lub zatrucia wody lub gleby;
- nieprawidłowego usuwania ścieków, dymu lub odpadów w postaci stałej lub ciekłej;
- obecności wilgoci w częściach obiektów lub na powierzchniach wewnętrznych obiektów.

4. Bezpieczeństwo użytkowania

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby w trakcie użytkowania nie stwarzały ryzyka wypadków takich jak: poślizgnięcia, upadki, zderzenia, oparzenia, porażenia prądem elektrycznym, obrażenia w wyniku eksplozji.

5. Ochrona przed hałasem

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby hałas, na który narażeni są mieszkańcy lub ludzie znajdujący się w pobliżu obiektów, nie przekraczał poziomu stanowiącego zagrożenie dla ich zdrowia oraz pozwalał im spać, odpoczywać i pracować w zadowalających warunkach.

6. Oszczędność energii i izolacja cieplna

Obiekty budowlane i ich instalacje grzewcze, chłodzące i wentylacyjne muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby utrzymać na niskim poziomie ilość energii wymaganej do ich użytkowania, przy uwzględnieniu miejscowych warunków klimatycznych i potrzeb użytkowników.

ZAŁĄCZNIK II

Europejska aprobatą techniczna

1. Wniosek o aprobatę może złożyć producent lub jego przedstawiciel mający swoją siedzibę we Wspólnocie tylko w jednej upoważnionej do tego celu jednostce.
2. Jednostki aprobowane desygnowane przez państwa członkowskie tworzą organizację. Przy wykonywaniu swoich zadań organizacja ta zobowiązana jest działać w ścisłej współpracy z Komisją, która w ważnych sprawach konsultuje się z Komitetem, o którym mowa w art. 19 dyrektywy. Państwo członkowskie, które desygnowało więcej niż jedną jednostkę aprobowaną, jest odpowiedzialne za koordynowanie działalności tych jednostek; wyznacza ono również jednostkę, która będzie rzecznikiem organizacji.
3. Wspólne przepisy proceduralne, dotyczące składania wniosków oraz przygotowywania i wydawania aprobat, ustalane są przez organizację zrzeszającą desygnowane jednostki aprobowane. Przepisy te przyjmowane są Komisją na podstawie opinii Komitetu, zgodnie z art. 20.
4. W ramach zrzeszającej je organizacji jednostki aprobowane udzielają sobie wzajemnie wszelkiej niezbędnej pomocy. Organizacja ta jest również zobowiązana do koordynowania specyficznych zagadnień związanych z aprobatami technicznymi i, gdy jest to konieczne, powołuje w tym celu podgrupy.
5. Europejskie aprobaty techniczne są publikowane przez jednostki aprobowane, które informują o nich wszystkie inne upoważnione jednostki. Na prośbę upoważnionej jednostki aprobowanej należy jej przedstawić w celach informacyjnych kompletną dokumentację, na podstawie której przyznano aprobatę.
6. Koszty wynikające z procedury przyznawania europejskiej aprobaty technicznej są pokrywane przez wnioskodawcę, zgodnie z przepisami krajowymi.

ZAŁĄCZNIK III

Atestacja zgodności z specyfikacjami technicznymi

1. Metody kontroli zgodności

Przy ustalaniu procedur atestacji zgodności wyrobu z specyfikacjami technicznymi zgodnie z art. 13 powinny być stosowane niżej podane metody kontroli zgodności;

wybór i sposób łączenia metod w system zależy od wymagań określonych dla wyrobu lub grupy wyrobów, zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 13 par. 3 i 4:

- (a) wstępne badanie wyrobu (badanie typu) prowadzone przez producenta lub upoważnioną jednostkę;
- (b) badanie próbek pobranych w fabryce prowadzone przez producenta lub upoważnioną jednostkę zgodnie z ustalonym planem badania;
- (c) badanie sondażowe (auditowe) próbek pobranych w fabryce, na rynku lub na placu budowy prowadzone przez producenta lub upoważnioną jednostkę;
- (d) badanie próbek z partii przygotowanej do wysłania lub dostarczonej przez producenta lub upoważnioną jednostkę;
- (e) fabryczna kontrola produkcji;
- (f) wstępna inspekcja fabryki i fabrycznej kontroli produkcji przez upoważnioną jednostkę;
- (g) ciągły nadzór, ocena i akceptacja fabrycznej kontroli produkcji przez upoważnioną jednostkę;

W niniejszej dyrektywie „fabryczna kontrola produkcji” oznacza stałą wewnętrzną kontrolę produkcji prowadzoną przez producenta. Wszystkie jej elementy, wymagania i postanowienia przyjęte przez producenta powinny być w sposób systematyczny dokumentowane poprzez zapisywanie zasad i procedur postępowania. Taki system dokumentowania kontroli produkcji powinien gwarantować jednolitą interpretację zapewnienia jakości i umożliwić sprawdzenie osiągnięcia wymaganych cech wyrobu oraz efektywność działania systemu kontroli produkcji.

2. Systemy atestacji zgodności

Zaleca się stosowanie następujących systemów atestacji zgodności:

- (i) certyfikacja zgodności wyrobu przez upoważnioną jednostkę certyfikującą na podstawie:
 - (a) *(zadania producenta)*
 - (1) fabrycznej kontroli produkcji;
 - (2) uzupełniających badań próbek pobranych w fabryce, prowadzonych przez producenta zgodnie z ustalonym planem badania;
 - (b) *(zadania upoważnionej jednostki)*
 - (3) wstępnego badania wyrobu (badania typu);

- (4) wstępnej inspekcji fabryki i fabrycznej kontroli produkcji;
- (5) ciągłego nadzoru, oceny i akceptacji fabrycznej kontroli produkcji;
- (6) ewentualnie badań sondażowych (auditowych) próbek pobranych w fabryce, na rynku lub na placu budowy;

(ii) deklaracja zgodności wyrobu wydana przez producenta na podstawie:

pierwsza możliwość:

(a) (*zadania producenta*)

- (1) wstępnego badania wyrobu (badania typu);
- (2) fabrycznej kontroli produkcji;
- (3) ewentualnie badań próbek pobranych w fabryce zgodnie z ustalonym planem badania;

(b) (*zadania upoważnionej jednostki*)

- (4) certyfikacji fabrycznej kontroli produkcji na podstawie:
 - wstępnej inspekcji fabryki i fabrycznej kontroli produkcji;
 - ewentualnie ciągłego nadzoru, oceny i akceptacji fabrycznej kontroli produkcji;

druga możliwość:

- (1) wstępnych badań wyrobu (badania typu) prowadzonych przez upoważnione laboratorium;
- (2) fabrycznej kontroli produkcji;

trzecia możliwość:

- (1) wstępnych badań wyrobu (badania typu) prowadzonych przez producenta;
- (2) fabrycznej kontroli produkcji.

3. Jednostki prowadzące atestację zgodności

W zależności od funkcji jednostki prowadzącej atestację zgodności rozróżnia się:

- (i) jednostkę certyfikującą, co oznacza bezstronną jednostkę rządową lub pozarządową posiadającą niezbędne kompetencje i wiarygodność do

przewodzenia certyfikacji zgodności według określonych zasad postępowania i zarządzania;

- (ii) jednostkę kontrolującą, co oznacza bezstronną jednostkę posiadającą odpowiednią organizację, personel, kompetencje i wiarygodność, aby zgodnie z określonymi kryteriami sprawować takie funkcje, jak: ocenianie, rekomendowanie w celu uzyskania akceptacji i będący ich następstwem audit operacji kontroli jakości prowadzonej przez producenta, a także dokonywanie według specjalnych kryteriów selekcji i ocen wyrobów na placu budowy, w fabrykach lub w jakimkolwiek innym miejscu;
- (iii) laboratorium badawcze, co oznacza laboratorium, które mierzy, przeprowadza oględziny, bada, kalibruje lub w inny sposób określa parametry lub właściwości użytkowe materiałów lub wyrobów.

W przypadku 2 i oraz 2 ii (pierwsza możliwość), trzy funkcje od 3 i do 3 iii mogą być spełniane przez jedną i tę samą lub przez różne jednostki; w tym drugim przypadku jednostka kontrolująca i/lub laboratorium badawcze uczestniczące w atestacji zgodności pełnią swoje funkcje w imieniu jednostki certyfikującej.

W sprawie kryteriów dotyczących kompetencji, bezstronności i wiarygodności jednostek certyfikujących, jednostek kontrolujących i laboratoriów badawczych patrz zał. IV.

4. Znakowanie zgodności CE, certyfikat zgodności CE, deklaracja zgodności CE

4.1 Znakowanie zgodności CE

- Znakowanie zgodności CE winno składać się z inicjałów „CE” o przedstawionej niżej formie graficznej.

- Gdy znakowanie CE podlega zmniejszeniu lub powiększeniu, wówczas muszą być zachowane proporcje jak na powyższym rysunku.
- Poszczególne składniki znakowania CE winny mieć taki sam wymiar pionowy, który nie powinien być mniejszy jak 5 mm.
- Po znakowaniu CE winien następować numer identyfikacyjny jednostki włączonej w fazę kontroli produkcji.

Informacje dodatkowe

- Znakowaniu CE winny towarzyszyć nazwa lub znak identyfikacyjny (logo) producenta, dwie ostatnie cyfry roku, w którym wykonano znakowanie i, gdy potrzeba, numer certyfikatu zgodności WE i, gdy potrzeba, wskazania

dla identyfikacji charakterystyki wyrobu na podstawie specyfikacji technicznych.

4.2 Certyfikat zgodności CE

Certyfikat zgodności CE powinien zawierać w szczególności:

- nazwę i adres jednostki certyfikującej,
- nazwę i adres producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie,
- opis wyrobu (rodzaj, identyfikacja, zastosowanie itp.),
- przepisy, z którymi wyrób jest zgodny,
- szczególne warunki odnoszące się do stosowania wyrobu,
- numer certyfikatu,
- warunki i termin ważności certyfikatu, jeżeli istnieje taka potrzeba,
- nazwisko i stanowisko osoby upoważnionej do podpisania certyfikatu.

4.3 Deklaracja zgodności CE

Deklaracja zgodności CE powinna zawierać w szczególności:

- nazwę i adres producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie,
- opis wyrobu (rodzaj, identyfikacja, zastosowanie itp.),
- przepisy, z którymi wyrób jest zgodny,
- szczególne warunki odnoszące się do stosowania wyrobu,
- nazwę i adres upoważnionej jednostki, jeżeli istnieje taka potrzeba,
- nazwisko i stanowisko osoby upoważnionej do podpisania deklaracji w imieniu producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela.

4.4 Certyfikat i deklaracja zgodności są wydawane w języku oficjalnym lub w językach oficjalnych państwa członkowskiego, w którym wyrób ma być stosowany.

ZAŁĄCZNIK IV

Akredytacja laboratoriów badawczych, jednostek kontrolujących

i jednostek certyfikujących

Desygnowane przez państwa członkowskie laboratoria badawcze, jednostki kontrolujące i jednostki certyfikujące muszą spełniać następujące warunki minimalne:

1. posiadanie personelu oraz niezbędnych środków i wyposażenia;
2. kompetencje techniczne i wiarygodność zawodowa personelu;
3. bezstronność pracowników i personelu technicznego w prowadzeniu badań, przygotowywaniu sprawozdań, wydawaniu certyfikatów i sprawowaniu nadzoru przewidzianych niniejszą dyrektywą w stosunku do wszystkich środowisk, grup i osób bezpośrednio lub pośrednio związanych z wyrobami budowlanymi;
4. zachowywanie tajemnicy zawodowej przez personel;
5. posiadanie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, chyba że odpowiedzialność tę, zgodnie z prawem tego kraju, przejmuje państwo.

Spełnienie warunków 1 i 2 jest okresowo sprawdzane przez właściwe władze państw członkowskich.